

Koningsval

VICTORIA AVEYARD BIJ UITGEVERIJ CARGO

Rode koningin
Zwaard van glas

Victoria Aveyard

Koningsval

Vertaald door Marion Drolsbach en Ellis Post Uiterweer

2018

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2017 Victoria Aveyard

Copyright Nederlandse vertaling © 2018 Marion Drolsbach
en Ellis Post Uiterweer

Oorspronkelijke titel *King's Cage*

Oorspronkelijke uitgever HarperCollins Publishers, New York

Omslagontwerp bij Barbara

Foto auteur Stephanie Girard

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 7297 1

NUR 280

uitgeverijcargo.nl

Twijfel er nooit aan of je waardevol en machtig bent, en dat je elke kans en gelegenheid verdient om je eigen droom na te jagen en te verwezenlijken.

– HRC

1

Mare

Ik ga staan wanneer hij me dat toestaat.

Door de ketens word ik omhooggerukt, en de halsband met uitsteeksels om mijn hals wordt aangetrokken. De scherpe punten boren in mijn keel, maar niet diep genoeg om bloed te laten vloeien – nog niet. Toch bloed ik al bij mijn polsen. Sijpelende wonden, ingesleten na dagenlange gevangenschap, toen ik bewusteloos in schurende boeien lag. Het maakt donkere karmozijnrode en heldere scharlaken vlekken op mijn witte mouwen, vervagend van oud naar vers bloed als bewijs van wat ik heb doorstaan. Om Mavens hofhouding te laten zien hoeveel ik al heb geleden.

Hij torent met ondoorgrondelijke blik boven me uit. Door de punten van de kroon van zijn vader lijkt hij langer, alsof het ijzer uit zijn schedel groeit. De kroon glanst, elke punt is een krullende vlam van zwart metaal doorspekt met brons en zilver. Ik focus op het akelig vertrouwde ding om Maven niet in de ogen te hoeven kijken. Toch trekt hij me naar zich toe, door te rukken aan andere ketens die ik niet kan zien. Alleen voelen.

Een witte hand omvat mijn gewonde pols, eigenaardig voorzichtig. Onwillekeurig schiet mijn blik naar zijn gezicht; ik ben niet in staat me af te wenden. Zijn glimlach is allesbehalve vriendelijk. Sluw en vlijmscherp, alsof elke tand naar me bijt. En zijn ogen zijn het ergst. Háár ogen, Elara's ogen. Ooit vond ik ze kil, gemaakt van levend ijs. Nu weet ik wel beter. Het heetste vuur brandt blauw, en zijn ogen zijn daarop geen uitzondering.

De schaduw van de vlam. Hij brandt onmiskenbaar, maar aan de randen knaagt de duisternis. Bloeddoorlopen ogen met zilveren adertjes zijn omringd met blauwe en zwarte plekken als kneuzingen. Hij heeft niet geslapen. Hij is magerder dan ik me hem herinner, dunner, wreder. Zijn haar, pikzwart, valt nu tot op zijn oren en krult aan de punten, en zijn wangen zijn nog steeds glad. Soms vergeet ik hoe jong hij is. Hoe jong we allebei zijn. Onder mijn hemdjurk prikt de gebrandmerkte m op mijn sleutelbeen.

Maven draait zich snel om, met mijn ketens stevig in zijn vuist geklemd, waardoor ik met hem mee moet bewegen. Een maan die rond een planeet draait.

‘Wees getuige van deze gevangene, van deze overwinning,’ zegt hij, terwijl hij zijn schouders recht naar het enorme publiek tegenover ons. Minstens driehonderd Zilveren, edelen en burgers, bewakers en officieren. Ik ben me pijnlijk bewust van de schildwachten aan de rand van mijn gezichtsveld, van hun vurige gewaden die me voortdurend herinneren aan mijn kooi die steeds kleiner wordt. Ook mijn Arven-bewakers blijven altijd in zicht. Hun witte uniform is verblindend, hun geluidsendend vermogen versmorend. Ik zou kunnen stikken onder de druk van hun aanwezigheid.

De stem van de koning echoot over de drukke delen van het Caesarplein, weerkaatsend in een menigte die eensgezind reageert. Er moeten ergens microfoons en luidsprekers zijn die de bittere woorden van de koning door de hele stad verspreiden, en ongetwijfeld door de rest van het koninkrijk.

‘Hier is de leider van de Scharlaken Garde, Mare Berrens.’ Ondanks mijn hachelijke situatie schiet ik bijna in de lach. Leider... De dood van zijn moeder heeft geen eind gemaakt aan zijn leugens. ‘Een moordenaar, een terrorist, een grote vijand van ons koninkrijk. En nu knielt ze voor ons neer, haar bloed voor iedereen zichtbaar.’

Weer een ruk aan de ketens, waardoor ik naar voren strompel, met mijn armen wijd om mijn evenwicht te bewaren. Ik reageer gelaten, hou mijn ogen op de grond gericht. Al die

pracht en praal. Woede en schaamte kolken door mijn lichaam als ik besef hoeveel schade deze eenvoudige daad onder de Scharlaken Garde zal aanrichten. Door heel Nortta zullen Roden me naar Mavens pijpen zien dansen en denken dat we zwak zijn, verslagen, en niet hun aandacht, moeite of hoop waard. Niets is minder waar. Maar er is niets wat ik kan doen, niet nu en niet hier, terwijl ik aan Mavens genade ben overgeleverd. Ik moet denken aan Corvium, de vestingstad die we zagen branden op weg naar de Smoor. Na de uitzending van mijn boodschap ontstonden er rellen. Was dat de eerste zucht van de revolutie of de laatste snik? Daar kan ik met geen mogelijkheid achter komen. En ik betwijfel of iemand me een krant zal brengen.

Cal heeft me lang geleden gewaarschuwd voor de dreiging van een burgeroorlog, lang voordat zijn vader stierf, voordat hij overbleef met niets anders dan een onstuimig bliksemmeisje. Opstand aan beide kanten, had hij gezegd. Maar nu ik hier sta, vastgeketend ten overstaan van Mavens hofhouding en zijn Zilveren koninkrijk, zie ik geen tweedracht. Ook al heb ik het hun laten zien en heb ik hun verteld van Mavens gevangenis, van hun dierbaren die zijn weggevoerd, van hun vertrouwen dat door een koning en zijn moeder is beschaamd, toch ben ik hier nog steeds de vijand. Ik zou het willen uitschreeuwen, maar ik weet wel beter. Mavens stem zal altijd luider klinken dan de mijne.

Zitten mijn vader en moeder ook te kijken? Bij die gedachte word ik opnieuw overmand door verdriet, en ik moet hard op mijn lip bijten om nog meer tranen te bedwingen. Ik weet dat er camera's in de buurt zijn, gericht op mijn gezicht. Ik kan ze niet meer voelen, toch weet ik het. Maven zou de kans om mijn ondergang te vereeuwigen niet voorbij laten gaan.

Staan ze op het punt mij te zien sterven?

De halsband zegt me van niet. Waarom zou hij deze vertoning op touw hebben gezet als hij me gewoon gaat vermoorden? Een ander zou misschien opgelucht zijn, maar ik krijg een knoop in mijn maag van angst. Maven gaat me niet doden.

Hij niet. Dat voel ik aan zijn aanraking. Zijn lange, bleke vingers omklemmen nog altijd mijn pols, terwijl hij met zijn andere hand nog steeds mijn riem vasthoudt. Zelfs nu ik pijnlijk zijn eigendom ben, laat hij me niet gaan. Ik heb liever de dood dan deze kooi, dan de verwrongen obsessie van een krankzinnige jongenskoning.

Ik herinner me zijn briefjes, die allemaal eindigden met dezelfde rare jammerklacht.

Tot gauw.

Hij praat verder, maar in mijn hoofd klinkt zijn stem gedempt, als het gegons van een wesp die te dichtbij komt, en dat werkt me op de zenuwen. Ik kijk achterom. Mijn blik dwaalt door de menigte hovelingen achter ons. Allemaal staan ze er trots en verachtelijk bij in hun zwarte rouwkleren. Heer Volo van het Huis Samos en zijn zoon Ptolemus zien er schitterend uit in hun glanzend zwarte wapenrusting met zilveren sjerp van schouder tot heup. Wanneer ik Ptolemus zie, krijg ik een rood waas voor mijn ogen. Ik bedwing de drang om niet op hem af te stormen en de huid van zijn gezicht te scheuren. Om niet zijn hart te doorboren zoals hij bij mijn broer Scheem heeft gedaan. Het is me aan te zien, en hij heeft het lef om naar me te grijnzen. Als ik de halsband niet omhad en de zwijgende bewakers niet alles onderdrukten wat ik ben, zou ik hem in rokend glas veranderen.

Zijn zus Evangeline, een vijand van vele maanden geleden, ziet me vreemd genoeg niet staan. Ze is, in haar met zwart kristal bespijkerde jurk, altijd de stralende ster van zo'n gewelddadige constellatie. Evangeline zal wel gauw koningin worden, ze is nu al zo lang met Maven verloofd. Ze kijkt tegen de rug van de koning aan; donkere ogen die met vurige concentratie op zijn nek zijn gevestigd. Er steekt een briesje op dat haar glanzende zilveren haren laat dansen en van haar schouders naar achteren doet waaien, maar ze verroert zich niet. Pas na een hele poos lijkt ze te merken dat ik naar haar kijk, maar zelfs dan glijden haar ogen langs me heen. Haar blik is leeg, gevoelloos. Ik verdien haar aandacht niet meer.

‘Mare Berrens is een gevangene van de kroon, en ze zal het oordeel van de kroon en de raad onder ogen moeten zien. Haar vele misdaden moeten worden bestraft.’

Ik vraag me af hoe.

De menigte brult en juicht om zijn besluit. Het zijn Zilveren, maar ‘gewone’ Zilveren, niet van adel. Terwijl zij genieten van Mavens woorden, reageert zijn hof helemaal niet uitbundig. Sommigen zien er zelfs grauw, kwaad, ijzig uit. Dat geldt vooral voor de leden van het Huis Merandus, in hun rouwkleding met een streep in het vervloekte donkerblauw van de dode koningin. Waar Evangeline me geen blik waardig keurt, kijken zij me verbluffend fel aan. Aan alle kanten vurige blauwe ogen. Ik verwacht hun gefluister in mijn hoofd te horen, een stuk of tien stemmen die als wormen in een rotte appel wroeten. Maar er heerst alleen stilte. Misschien zijn de Arven-bewakers naast me behalve gevangenbewaarders ook beschermers die niet alleen mijn vaardigheid onderdrukken, maar ook andermans gaven die tegen me gebruikt zouden kunnen worden. Op bevel van Maven, neem ik aan. Niemand anders hier mag me pijn doen.

Niemand, behalve hij.

Maar alles doet toch al pijn. Staan doet pijn, bewegen doet pijn, denken doet pijn. Van het neerstorten van het straalluchtschip, van de stoorzender, van het verpletterende gewicht van de geluiddempende bewakers. En dat zijn alleen nog maar fysieke wonden: kneuzingen, fracturen, pijnen die op den duur zullen genezen. Dat geldt niet voor het overige leed. Mijn broer is dood. Ik ben een gevangene. En ik heb geen idee wat er met mijn vrienden is gebeurd – hoeveel dagen geleden is dat nu? – nadat ik deze afspraak met de duivel heb gemaakt. Cal, Kilorn, Carolien, mijn broers Bree en Tramy. We hebben hen achtergelaten op de open plek, maar ze waren gewond, uitgeschakeld, kwetsbaar. Maven had allerlei moordenaars kunnen terugsturen om af te maken waaraan hij was begonnen. Ik heb mezelf opgeofferd, ik heb mijn vrijheid ingeruild voor die van hen allemaal, en ik weet niet eens of dat gelukt is.

Ik weet dat Maven het me zou vertellen als ik het vroeg, ik zie het aan zijn gezicht. Zijn blik schiet naar mij na elke verachtelijke zin, om elke leugen voor zijn bewonderende onderdanen te benadrukken. Om zich ervan te verzekeren dat ik het zie, dat ik oplet, dat ik naar hem kijk. Als het kind dat hij is...

Ik vertik het om te smeken. Niet hier. Niet op deze manier. Zoveel trots heb ik nog wel.

‘Mijn vader en moeder zijn gesneuveld in de strijd tegen deze beesten,’ briest hij. ‘Zij hebben hun leven gegeven om dit koninkrijk heel te houden, om ervoor te zorgen dat jullie veilig zijn.’

Zo verslagen als ik ben, toch kijk ik Maven woest aan en beantwoord ik zijn vuur met mijn eigen gesis. We herinneren ons allebei de dood van zijn vader. De moord op hem. Koningin Elara had zich met haar gefluister in Cals hoofd gewurmd en de geliefde erfgenaam van de koning in een dodelijk wapen veranderd. Maven en ik keken toe hoe Cal werd gedwongen zijn eigen vader te vermoorden: hij onthoofdde de koning, waarmee hij zichzelf elke kans ontnam om te regeren. Ik heb sindsdien veel afgrijselijke dingen gezien, maar de herinnering aan dit drama achtervolgt me nog steeds.

Van wat er met de koningin buiten de muren van de Corrosgevangenis is gebeurd, herinner ik me niet veel meer. Maar de staat van haar lichaam na afloop was voldoende bewijs voor wat onbeteugelde bliksem met mensenvlees kan doen. Ik weet wel dat ik haar zonder twijfel, zonder berouw, zonder spijt heb gedood. Mijn razende storm werd gevoed door de plotselinge dood van Scheem. Het laatste beeld van de strijd bij de Corrosgevangenis dat me nog helder voor ogen staat, is van een vallende Scheem nadat zijn hart was doorboord door Ptolemus’ naald van kil, meedogenloos staal. Op de een of andere manier was Ptolemus aan mijn blinde razernij ontsnapt, maar de koningin niet. In elk geval hebben de kolonel en ik ervoor gezorgd dat de wereld te weten kwam wat er met haar was gebeurd door haar lijk tijdens onze uitzending te tonen.

Ik wilde dat Maven een deel van haar vaardigheid had, zodat

hij in mijn hoofd kon kijken en precies kon zien hoe ik zijn moeder aan haar eind heb laten komen. Ik wil dat hij net zoveel verdriet heeft om zijn verlies als ik om dat van mij.

Zijn ogen zijn op mij gevestigd als hij zijn ingestudeerde speech beëindigt, met zijn ene hand uitgestrekt om de ketens van mijn gevangenschap beter te laten zien. Alles wat hij doet, is zorgvuldig uitgedacht om een bepaald beeld te creëren.

‘Ook ik beloof plechtig in de voetsporen van mijn ouders te treden en een eind te zullen maken aan de Scharlaken Garde en monsters als Mare Berrens. Of anders te sterven in de strijd.’

Sterf dan, wil ik gillen.

Het gebrul van de menigte overstemt mijn gedachten. Er staan honderden mensen te juichen voor hun koning en zijn tirannie. Ik liep destijds huilend over de brug, ten overstaan van al die mensen die mij de schuld gaven van de dood van hun dierbaren. Ik kan de tranen nog voelen opdrogen op mijn wangen. Nu zou ik alweer willen janken, alleen niet van verdriet, maar van woede. Hoe kunnen ze dit geloven? Hoe kunnen ze die leugens slikken?

Als een pop word ik weggeleid, uit het zicht. Met mijn laatste kracht strek ik mijn hals en kijk achterom, zoekend naar de camera’s, naar de ogen van de wereld. *Kijk naar me*, smeek ik. *Kijk dan hoe hij liegt*. Ik klem mijn kaken op elkaar en knijp mijn ogen tot spleetjes om mijn wilskracht, verzet en woede te tonen, althans ik hoop dat het zo overkomt. *Ik ben het bliksemeisje. Ik ben een onweer*. Het voelt als een leugen. Het bliksemeisje is dood.

Maar het is het enige wat ik kan doen voor de goede zaak en voor de mensen die ik nog altijd liefheb. Ze zullen me in dit laatste ogenblik niet zien struikelen. Nee, ik zal mijn rug recht houden. En al heb ik geen idee hoe, ik zal blijven vechten, zelfs hier in het hol van de leeuw.

Door nog een ruk aan de ketens word ik gedwongen me naar het hof om te draaien. Kille Zilveren staren me aan. Hun huid heeft een zweem van blauw, zwart, paars en grijs, waar al

het leven uit is weggelekt, met aderen van staal en diamant in plaats van bloed. Ze focussen niet op mij, maar op Maven. In hun blik zie ik mijn oplossing. In hun blik zie ik begerigheid.

Heel even heb ik medelijden met de jongenskoning zo alleen op zijn troon. Dan voel ik diep vanbinnen een plagerig sprankje hoop.

O Maven, wat heb je je op de hals gehaald...

Ik vraag me af wie er het eerst zal toeslaan.

De Scharlaken Garde of de edelen die klaarstaan om Maven zijn strot door te snijden en alles in te pikken waar zijn moeder voor is gestorven?

Zodra we het bordes van het Witvuurpaleis zijn ontvlucht, geeft hij mijn ketens aan een van de Arvens en verdwijnt in de gapende ingang van het paleis. Vreemd. Hij was er zo op gebrand om me terug te krijgen, om me in zijn kooi te stoppen, maar nu draagt hij mijn ketens over zonder me zelfs maar een blik waardig te keuren. Lafaard, houd ik mezelf voor. Hij kan het niet opbrengen om naar me te kijken als het niet voor de show is.

‘Heb je je aan je belofte gehouden?’ vraag ik op dringende toon. Mijn stem is schor, ik heb hem al dagen niet gebruikt. ‘Ben je een man van je woord?’

Hij geeft geen antwoord.

De rest van de hofhouding sluit zich achter ons aan. De volgorde van hun rijen is goed ingestudeerd, op grond van gecompliceerde regels over status en rang. Ik ben de enige die uit de toon valt, de eerste die achter de koning aan loopt, een paar passen achter waar een koningin hoort te lopen. Die titel kon niet minder op mij van toepassing zijn.

Ik werp een vluchtige blik op de grootste van mijn gevangenaanbidders in de hoop nog iets anders in hem te zien dan blinde trouw. Hij draagt een wit uniform van dikke, kogelvrije stof, stevig dichtgeritst tot aan zijn keel. Smetteloze handschoenen. Niet van zijde, maar van plastic – rubber. Ik huiver bij de aanblik ervan. Ondanks hun geluiddempende vaardig-

heid nemen de Arvens geen enkel risico met mij. Zelfs als ik erin zou slagen om een vonkje langs hun onafgebroken aanval te laten glijden, zullen de handschoenen hun handen beschermen en hen in staat stellen me in de halsband, geketend en gekooid te houden. De forse Arven kijkt me niet aan, maar richt zijn blik vooruit terwijl hij geconcentreerd zijn lippen tuit. De andere bewaker is precies hetzelfde en loopt perfect in de maat met zijn broer of zijn neef. Hun kale schedel glimt, dat doet me aan Lucas Samos denken. Mijn aardige bewaker, mijn vriend, die werd geëxecuteerd omdat ik bestond en omdat ik hem had gebruikt. Die keer had ik geluk dat Cal zo'n geschikte Zilverere voor me vond om me gevangen te houden. Opeens besef ik dat ik nu weer geluk heb. Onverschillige bewakers zal ik makkelijker kunnen doden.

Want ze moeten dood. Hoe dan ook. Als ik wil ontsnappen, als ik mijn bliksem wil terugkrijgen, dan zijn zij de eerste hindernis. De rest laat zich raden. Mavens schildwachten, de andere bewakers en officieren die door het hele paleis zijn opgesteld, en natuurlijk Maven zelf. Ik ga hier niet weg zonder zijn lijk achter te laten – of dat van mij.

Ik stel me voor dat ik hem vermoord. Dat ik mijn ketens rond zijn hals sla en het leven uit zijn lijf wring. Dat helpt om er niet aan te denken dat ik met elke stap dieper het paleis in ga, over wit marmer, langs hoge, vergulde wanden, onder tientallen kroonluchters met kristallen die in de vorm van vlammen zijn gesneden. Nog even mooi en kil als ik het me herinner. Een gevangenis van gouden sloten en diamanten tralies. Gelukkig hoef ik zijn gewelddadigste en gevaarlijkste bewaker niet onder ogen te komen. De oude koningin is dood. Toch krijg ik nog altijd de rillingen als ik aan haar denk. Elara Merandus. Haar schaduw zweeft door mijn hoofd. Ooit raasde ze door mijn herinneringen. Nu is ze er zelf een.

Een geharnaste gedaante loopt door mijn gezichtsveld, sluipt om mijn bewakers heen om zich tussen de koning en mij op te stellen. Hij houdt gelijke tred met ons, een hardnekige bewaker, ook al draagt hij niet het uniform of masker van

een schildwacht. Ik neem aan dat hij weet dat ik overweeg om Maven te wurgen. Ik bijt op mijn lip en zet me schrap voor de scherpe prikkeling van de aanval van een fluisteraar.

Maar nee, hij is niet van het Huis Merandus. Zijn harnas is donker als vulkanisch glas, zijn haar zilverkleurig, zijn huid bleek als de maan. En zijn ogen, wanneer hij over zijn schouder naar me kijkt... Zijn ogen zijn leeg en zwart.

Ptolemus.

Blindelings storm ik met ontblote tanden op hem af. Het kan me niet schelen wat er gebeurt, als ik hem maar te grazen kan nemen. Ik vraag me af of Zilver bloed anders smaakt dan Rood.

Daar zal ik niet achter komen.

Mijn halsband wordt met zo'n kracht naar achteren gerukt dat ik achteroverbuig en tegen de vlakke ga. Als het iets harder was geweest, zou ik mijn nek hebben gebroken. Door de klap van schedel op marmer begint alles te draaien, maar niet genoeg om me tegen te houden. Ik krabbel overeind en zie slechts de geharnaste benen van Ptolemus, die zich nu naar me omdraait. Weer val ik naar hem uit, en weer word ik door de halsband naar achteren gerukt.

'Zo is het wel genoeg,' snauwt Maven.

Hij torent boven me uit nu hij is blijven staan om te kijken naar mijn armzalige pogingen om het Ptolemus betaald te zetten. Ook de rest van de stoet is blijven staan. Velen drommen naar voren om de ellendige Rode rat vruchteloos te zien vechten.

De halsband lijkt te worden aangesnoerd, en snakkend naar adem breng ik mijn handen naar mijn keel.

Maven houdt zijn blik op het metaal gericht terwijl de halsband krimpt. 'Evangeline, ik zei: genoeg.'

Ondanks de pijn draai ik me om en zie haar achter me staan, met één vuist gebald langs haar lichaam. Ook zij staart naar mijn halsband. Die pulseert bij elke beweging. Vermoedelijk op het ritme van haar hartslag.

'Laat me haar loslaten,' zegt ze, en ik vraag me af of ik het

verkeerd heb verstaan. ‘Laat me haar hier ter plekke loslaten. Stuur haar bewakers weg, en dan vermoord ik haar met bliksem en al.’

Ik grom naar haar als het beest waarvoor ze me houden. ‘Probeer het maar,’ zeg ik, vurig hopend dat Maven het toestaat. Zelfs met mijn wonden, mijn dagenlange stilte en mijn jarenlange minderwaardigheid ten opzichte van het magnetroniusmeisje wil ik dat er op haar voorstel wordt ingegaan. Ik heb haar al eens verslagen en ik kan haar opnieuw verslaan. Dat is in elk geval een kans. Een betere kans dan ik me had kunnen wensen.

Mavens ogen vliegen van mijn halsband naar zijn verloofde, en op zijn gezicht verschijnt een harde trek. Ik herken veel van zijn moeder in hem. ‘Twijfel je aan het bevel van je koning, vrouwe Evangeline?’

Haar tanden blikkeren tussen haar paarsgeverfde lippen. Haar sluier van hoffelijkheid dreigt af te zakken, maar voordat ze iets belastends kan zeggen strijkt haar vader met zijn arm langs de hare. Zijn boodschap is duidelijk: gehoorzamen.

‘Nee,’ gromt ze, maar ze bedoelt ja. Ze neigt haar hoofd. ‘Majesteit.’

De halsband klikt los en wordt weer ruimer. Misschien zit hij zelfs lossere dan eerst. Een geluk bij een ongeluk dat Evangeline niet zo nauwgezet is als ze zich wil voordoen.

‘Mare Berrens is een gevangene van de kroon en de kroon zal over haar beschikken zoals het hem goeddunkt,’ zegt Maven. Zijn stem klinkt tot voorbij zijn wispelturige bruid. Hij laat zijn blik over de rest van de hofhouding glijden om zijn woorden te verduidelijken. ‘De dood is te goed voor haar.’

Er klinkt een gemompel onder de edelen. Ik hoor gebrom van verzet, maar nog meer van instemming. Vreemd. Ik dacht dat ze allemaal wilden dat ik op de vreselijkste manier zou worden geëxecuteerd, opgehangen als voer voor de aasgieren, waarmee alles wat de Scharlaken Garde heeft gewonnen zou wegvloeien. Maar ze zullen me wel een erger lot toewensen.

Een erger lot...

Dat is wat Jon zei. Toen hij zag wat mijn toekomst voor me in petto had, waar mijn pad heen leidde. Hij wist wat me te wachten stond. Hij wist het en heeft het tegen de koning gezegd. Met het leven van mijn broer en mijn vrijheid heeft hij een plaats aan Mavens zijde gekocht.

Ik ontwaar Jon tussen het publiek. Hij staat apart van de anderen, die hem op afstand houden. Zijn ogen zijn rood, duivels; zijn voortijdig grijze haar is in een nette staart gebonden. Nog een huisdier voor Maven Calore, maar deze nieuwbloedige is niet geketend voor zover ik kan zien. Omdat hij Maven heeft geholpen met het dwarsbomen van onze missie om een legioen kinderen te redden voordat die missie zelfs maar kon beginnen. Omdat hij Maven over onze plannen en onze toekomst heeft verteld. Omdat hij mij voor de jongens-koning in cadeaupapier heeft gewikkeld. En ons allemaal heeft verraden.

Natuurlijk staart Jon al naar me. Ik verwacht geen verontschuldiging voor wat hij heeft gedaan en die krijg ik ook niet.

‘En een ondervraging?’

Een mij onbekende stem klinkt links van me. Zijn gezicht herken ik wel.

Samson Merandus. Een arenavechter, een woeste fluisteraar, neef van de dode koningin. Hij dringt door de menigte naar me toe, en onwillekeurig krimp ik in elkaar. In een vorig leven zag ik dat hij zijn tegenstander in de arena zichzelf dood liet steken. Kilorn zat naast me te kijken, te juichen en te genieten van de laatste uren van zijn vrijheid. Toen stierf zijn meester en daarmee werd alles anders. Ons toekomstplan veranderde. En nu lig ik languit op een marmeren vloer, koud en bloedend, nog minder dan een hond aan de voeten van een koning.

‘Is ze ook te goed om te worden ondervraagd, majesteit?’ vervolgt Samson, terwijl hij met een witte hand naar mij wijst. Hij pakt mijn kin beet en dwingt me op te kijken. Ik weersta de neiging hem te bijten. Ik wil Evangeline niet nog een excuus geven om me te laten stikken. ‘Denk eens aan wat ze heeft ge-

zien. Wat ze weet. Zij is hun leider – en de sleutel tot het ontrafelen van haar vervloekte soort.’

Hij heeft het mis, maar toch gaat mijn hart tekeer. Ik weet genoeg om grote schade te kunnen aanrichten. Het eiland Tuck flitst door mijn hoofd, evenals de kolonel en de tweeling uit Montfort. De infiltratie van de legioenen. De steden. De Fluiters door het hele land, die nu vluchtelingen in veiligheid brengen. Kostbare geheimen die zorgvuldig zijn bewaard en die weldra zullen worden onthuld. Hoeveel mensen zal mijn kennis in gevaar brengen? Hoeveel mensen zullen er sterven als ze mij openbreken?

En dan heb ik het alleen nog maar over militaire informatie. Nog erger zijn de duistere delen van mijn eigen geest. De krochten waar ik mijn ergste demonen bewaar. Maven is er een van. De prins die ik me herinner, van wie ik hield en zo graag wilde dat hij echt was. En Cal is er ook nog. Wat ik heb gedaan om hem te behouden, wat ik heb genegeerd en de leugens die ik mezelf voorhoud over waar hij trouw aan is. Mijn schaamte en mijn vergissingen vreten aan me, knagen aan me. Ik kan niet toestaan dat Samson – of Maven – zulke dingen in me ziet.

Alsjeblieft, wil ik smeken. Mijn lippen bewegen niet. Hoezeer ik Maven ook haat, hoe graag ik hem ook wil zien lijden, ik weet dat hij mijn grootste kans is. Maar als ik in het bijzijn van zijn sterkste bondgenoten en grootste vijanden om genade smeek, zal dat een toch al zwakke koning nog verder verzwakken. Daarom houd ik mijn mond, probeer ik Samsons greep om mijn kaak te negeren en concentreer ik me alleen op Mavens gezicht.

Zijn ogen vinden de mijne gedurende een oneindig lang en tegelijkertijd veel te kort ogenblik.

‘Jullie hebben je bevelen,’ zegt hij bruusk, met een knikje naar mijn bewakers.

Hun greep is stevig, maar niet pijnlijk als ze me overeind tillen en me duwend met hun handen en rukkend aan ketens meevoeren uit de menigte. Ik laat hen allemaal achter. Evan-

geline, Ptolemus, Samson en Maven.

Hij draait zich om en loopt in tegenovergestelde richting naar het enige wat hem nog rest om hem warm te houden.

Een troon van bevroren vlammen.

2

Mare

Ik ben nooit alleen.

De bewakers gaan nooit weg. Er zijn er altijd twee die me in de gaten houden, die er aldoor voor zorgen dat ik stil en onderdrukt ben. Ze hebben niets anders dan een afgesloten deur nodig om me gevangen te houden. En als ik het waag om in de buurt van de deur te komen, word ik al met geweld naar het midden van mijn kamer teruggebracht. Ze zijn sterker dan ik en ze zijn voortdurend op hun hoede. Ik kan alleen aan hun blik ontsnappen door naar het badkamertje te gaan, een klein vertrek met witte tegels en gouden kranen, met een afschrikwekkende rij Zwijgstenen in de vloer. Er zijn genoeg parelgrijze stenen om barstende koppijn van te krijgen en me het gevoel te geven dat mijn keel wordt dichtgeknepen. Ik moet snel zijn in de badkamer en elke wurgende tel goed benutten. Het doet me denken aan Carolien en haar vaardigheid. Ze kan doden met de kracht van haar stilte. Hoewel ik er gruwelijk de pest aan heb dat ik voortdurend in de gaten word gehouden, wil ik vanwege die paar minuutjes rust niet het risico lopen op de vloer van de badkamer te stikken.

Grappig, mijn grootste angst was altijd om alleen gelaten te worden. Nu ben ik die angst volledig kwijt, en toch ben ik bang er dan ooit.

Ik heb mijn bliksem al vier dagen niet gevoeld.

Vijf.

Zes.

Zeventien.

Eenendertig.

Elke dag maak ik met een vork een inkeping in het hoofdeinde van het bed, gewoon om de tijd te doden. Het is een prettig gevoel om iets van mezelf achter te laten, om de gevangenis van het Witvuurpaleis een klein wondje te bezorgen. De Arvens vinden dat niet erg. Meestal negeren ze me, ze zijn gericht op de absolute stilte die ze in acht houden. Ze zitten op hun plaats naast de deur, als beelden met levende ogen.

Dit is niet hetzelfde vertrek als de kamer waarin ik sliep toen ik de laatste keer in het Witvuurpaleis was. Het zou natuurlijk ook niet gepast zijn om een koninklijke gevangene op dezelfde plek onder te brengen als een koninklijke bruid. Maar ik zit ook weer niet in een kerker. Mijn kooi is goed gemeubileerd met een zacht bed, een boekenkast vol saaie boeken, een paar stoelen, een tafel om aan te eten, en er hangen zelfs dure gordijnen in neutrale tinten grijs, bruin en wit. De kleur is eruit geloofd, net zoals de Arvens de kracht uit mij logen.

Langzaam wen ik aan het alleen slapen, maar de nachtmerries plagen me nu Cal er niet is om ze te verjagen. Nu er niemand is die om me geeft. Telkens bij het wakker worden voel ik even aan mijn oorbelletjes, en dan benoem ik elk steentje. Bree, Tramy, Scheem, Kilorn. Broeders in bloed of in vriendschap verbonden. Drie levenden, eentje een geest. Het spijt me dat ik geen oorbelt heb die past bij het steentje dat ik aan Gisa heb gegeven, want dan zou ik ook een stukje van haar hebben. Af en toe droom ik van haar. Niets concreets, meer dat ik even haar gezicht zie met haar donkerrode haar, donker als vergoten bloed. Haar woorden achtervolgen me: *ooit komen ze je alles afpakken*. Ze had gelijk.

Er zijn geen spiegels, zelfs niet in de badkamer. Toch voel ik wat deze plek met me doet. Ondanks de stevige maaltijden en het gebrek aan beweging is mijn gezicht magerder geworden. De beenderen in mijn gezicht voelen scherper aan onder mijn huid. Er is weinig anders te doen dan slapen of een van

de naslagwerken over de belastingen in Norta lezen, en toch ben ik sinds een paar dagen oververmoeid. Bij elke aanraking ontstaat een blauwe plek. De halsband voelt warm aan, ook al breng ik mijn dagen rillend van de kou door. Misschien heb ik koorts. Misschien ga ik langzaam dood.

Niet dat ik dat aan iemand zou kunnen vertellen. Ik spreek nauwelijks iemand. De deur gaat open voor eten en drinken, voor het wisselen van de wacht, en verder niet. Ik zie nooit een Rode kamenier of bediende, hoewel die er wel moeten zijn. Nee, de Arvens halen de maaltijden, het beddengoed en de kleren op die buiten worden neergelegd, en brengen ze voor me naar binnen. Ze maken ook schoon, met een grimmige uitdrukking op hun gezicht, alsof het beneden hun stand is. Ik denk dat ze het te gevaarlijk vinden om een Rode in mijn kamer te laten. Bij die gedachte moet ik glimlachen. De Scharlaken Garde vormt dus nog steeds een bedreiging, groot genoeg om zulke strenge richtlijnen uit te vaardigen dat zelfs bedienden niet bij me in de buurt mogen komen.

Maar dat geldt voor bijna iedereen. Niemand komt het bliksemmeisje bekijken, niemand komt zich verkneukelen. Zelfs Maven niet.

De Arvens praten niet met me. Ze zeggen niet hoe ze heten, dus heb ik zelf maar namen voor hen bedacht. Katje is een oudere vrouw die kleiner is dan ik, met een smal gezicht en scherpe ogen. Ei heeft een rond hoofd, ziet heel bleek, en is net zo kaal als de rest van zijn bewakersfamilie. Trio heeft drie getatoeëerde lijnen in zijn nek, alsof hij daar met een klauw is gekrabd. En dan is er nog Klavertje, een plichtsgetrouw meisje van mijn leeftijd met groene ogen. Zij is de enige die me echt durft aan te kijken.

Toen het voor het eerst tot me doordrong dat Maven me terug wilde, verwachtte ik pijn te moeten lijden, in duisternis te moeten zitten, of allebei. Ik verwachtte vooral hem te zien en mijn kwellend onder zijn vuurspuwende ogen te moeten doorstaan. Maar dat gebeurde allemaal niet. Vanaf de dag dat ik voor hem moest verschijnen en werd gedwongen te knielen,

is dat niet gebeurd. Hij zei toen dat hij mijn lichaam tentoon zou stellen. Maar er zijn geen beulen gekomen. En ook geen fluisteraars, zoals Samson Merandus of de inmiddels gestorven koningin, om in mijn hoofd te kijken en mijn gedachten te ontwarren. Als dit mijn straf is, is het een saaie straf. Maven heeft geen fantasie.

Er zijn nog wel stemmen in mijn hoofd, en veel, te veel herinneringen. Ze snijden door me heen. Ik doe mijn best de pijn te verzachten met het lezen van saaie boeken, maar de woorden dansen voor mijn ogen, de letters herschikken zich totdat ik de namen zie van mensen die ik heb achtergelaten. De levenden en de doden. En Scheem, altijd en overal.

Ptolemus mag mijn broer dan wel hebben omgebracht, maar ik was degene die Scheem op zijn pad bracht. Omdat ik egoïstisch was, omdat ik dacht dat ik een soort verlosser was. Omdat ik voor de zoveelste keer iemand vertrouwde die ik niet had moeten vertrouwen en ik als een gokker levens op het spel zette. *Maar je hebt gevangenen bevrijd. Je hebt heel veel mensen bevrijd. En je hebt Julian gered.*

Een schrale tegenwerping, en een nog schralere troost. Ik weet wat de bevrijding van de Corrosgevangenis heeft gekost. En elke dag weer moet ik onder ogen zien dat ik die prijs niet nog eens zou betalen als ik voor de keuze stond. Niet voor Julian, niet voor honderd nieuwbloedigen. Ik zou geen van hen redden in ruil voor Scheems leven.

Uiteindelijk maakte het niet uit. Maven vroeg me al maanden om terug te komen, hij smeekte het zelfs in elk bloedbesmeurd briefje. Hij hoopte me om te kopen met lijken, met doden. Maar ik dacht niet dat het onderhandelbaar was, ook niet tegen het leven van duizend onschuldigen. Nu spijt het me dat ik niet heb gedaan wat hij lang geleden vroeg. Voordat de gedachte in hem opkwam om achter mijn dierbaren aan te gaan, degenen die ik echt liefhad, in de wetenschap dat ik hen zou willen redden. In de wetenschap dat ik voor Cal, Kilorn en mijn familie wel tot onderhandelen bereid zou zijn. Om hun leven te sparen heb ik alles opgegeven.